

Підситков І.В.

РОЛЬ ТРЕНЕРА З РЕГБИ У ПІДГОТОВЦІ КОМАНДИ (ЯК СИЛА, ЩО СПОНУКАЄ ТА РУХАЄ)

Успіх спортивної команди багато в чому обумовлений стилем керування з боку тренера. Широта поглядів, компетентність, авторитет, комунікабельність, любов до свого виду спорту, вміння згуртувати дружній колектив, знання психології, рішучість, вимогливість, самокритичність, принципіальність - це неповний перелік якостей та вмінь, якими повинен володіти тренер-педагог [1].

Успіх тренерської роботи у значній мірі залежить від того, як він побудує свої відносини зі спортсменами і командою та як викладе свої знання [2] :

- команда повинна отримати від тренера достатню фізичну та технічну підготовку;
- необхідно прибрати з гри примусовість;
- необхідно знати й розуміти своїх гравців та враховувати що кожний гравець відрізняється один від одного;
- необхідно витратити певний час індивідуально на кожного гравця перед початком тренувального сезону;
- необхідно прислуховуватись (вслухувати) до своїх гравців та створювати для цього сприятливе навколишнє середовище та можливості.

Взаємовідносини (керування) з добре підготовленими та цілеспрямованими гравцями. Такий гравець являється активом, проявляє ініціативу, вкладає велику кількість енергії у тренування і хоче, щоб під час тренування, він був поміченим, намагається виправити найменші помилки й неточності [3].

На такого гравця звертати свою увагу необхідно позитивним способом, треба надавати йому технічну допомогу. Тренер повинен відчувати різницю між самовпевненістю та самостійністю, і тим що здається на перший погляд [4].

Робота з погано організованими та нецілеспрямованими гравцями. Такі гравці найчастіше не уважні, не організовані, пасивні, виконують все з байдужістю, уникають проблемних ситуацій, рідко проявляють ініціативу та дух суперництва, не радіють успіху.

Тренер повинен розмовляти, обговорювати з такими гравцями їх поведінку, без визначення та винесення присуду. Тренер призваний бути стриманим, делікатним та впевненим у своїх почуттях, в поспішних проявах, відчуттях, розчаруваннях, зривах і у випадках прояву приступів гніву. Тренер повинен більш уважно вислуховувати гравця, у бесіді з ним відкриваючи та переборюючи труднощі у своїй лінії дій (що турбує тебе?; чого тобі хочеться?; чого ти хочеш досягти?; тобі потрібна допомога?). Це кращий етап (момент) нагадати, показати йому яку користь він може отримати від спорту та надати йому вибір [5]. Якщо гравець проявляє деякі схильності до ентузіазму, то тренер повинен підтримувати та схвалювати позитивні емоції та вчинки, виховувати наполегливість [6].

Необхідно укріпляти різноманітні ознаки позитивних емоцій неактивного гравця своєю увагою, схвалюючи та офіційно визнаючи їх, бо тренер завжди добрий приклад в його очах. Такому гравцю необхідно показати його сильні сторони, і це може спрацювати дуже ефективно [7].

Авторитет тренера є невід'ємним від всієї його діяльності, знань теорії, практики спорту, високої вимогливості. Повноцінні взаємовідносини між тренером та командою будуються на взаємній повазі, довірі та дружбі. При вирішенні всіх питань, що стосуються команди та її гравців, між тренером та спортсменами необхідний контакт, тому особливо важливо, щоб тренер був також ерудованим в галузі психології особистості та спортивної діяльності.

Він повинен не тільки володіти теоретичними знаннями в цій важливій галузі, але й вміти вникати в психологію кожного гравця та спортивної команди в цілому. Ступень ефективності керівництва тренера залежить від вміння оцінити особливості психічних станів кожного спортсмена при його взаємодії з партнером та супротивником, вміння своєчасно та вірно усунути причини, що ведуть до невдач та конфліктів.

Таким чином роль тренера – формування настрою команди, підтримка та супровід команди, аналіз результату змагань. Тренер виконує роль психолога та ідеолога, скидає відчуття напруги та зверх відповідальності з гравців команди, дозволяючи їм сконцентруватися на технічних та задачах.

Література

1. Бабушкин Г.Д. Специфика деятельности тренера / Г.Д. Бабушкин – Омск: ОГИФК, 1985. – 68 с.
2. Хайхем Е.С. Регби на высоких скоростях / Е.С. Хайхем, В.Ж. Хайхем. – М.: Физкультура и спорт, 1970. – 272с.
3. Витошкин Н. Принципы успешной подготовки регбистов / Н. Витошкин. – К: 2006. – 155 с.
4. Корх А.Я. Тренер: деятельность и личность / А.Я. Корх – М.: 2000. – 120 с.
5. Гуськов С.И. Профессиональный спорт / С.И. Гуськов, В.Н. Платонов. – К.: Олимп. лит., 2000. – 392 с.
6. Горбунов Г.Д. Психопедагогика спорта / Г.Д. Горбунов – М.: ФиС, 2004. – 208 с.
7. Сопов В.Ф. Теория и методика психологической подготовки в современном спорте / В.Ф. Сопов – М.: 2010. – 120 с.